

Jeg kunne også godt tænke mig at høre, om hr. Martin Henriksen og Dansk Folkeparti kunne fatte interesse for nogle af de retspolitiske instrumenter, som vi har foreslået i punkt 4, altså f.eks. det her med polititilhold mod hele grupper af personer.

Kl. 22:41

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 22:41

Martin Henriksen (DF):

Jamen retspolitiske stramminger har jo som udgangspunkt Dansk Folkepartis interesse og også det her med, at man kan lave polititilhold mod hele grupper. Det vil jeg ikke afvise kan være en fornuftig måde at gøre det på.

Grunden til, jeg siger, at det er lidt ukonkret, er sådan set både på den ene og den anden side, for det er rigtigt, at der er en række forslag, som er listet op efter hinanden, men det står sådan set ikke klart, hvis man stemmer for det her beslutningsforslag, hvilke af de enkelte delforslag i beslutningsforslaget det så er, der skal implementeres ude i virkelighedens verden. Det står ikke klart for Dansk Folkeparti.

Så er der også nogle bemærkninger om, at man skal have en EU-indsats, og jeg ved ikke, om vi skal løfte det op på EU-niveau for at løse nogle problemer, som vi har i Danmark. Det er vi nok ikke lige umiddelbart de store tilhængere af i Dansk Folkeparti.

Så har vi det selvfølgelig også sådan lidt ambivalent med, at de partier, som står bag det her, sådan set ikke rigtig kan blive enige om nogen af de instrumenter, som rent faktisk har vist sig at virke. Det er jo bl.a. 24-års-reglen og også, at vi generelt fører en stram udlændingepolitik over for den indvandring, som kommer fra muslimske lande. Det er altså nu engang det altafgørende.

Kl. 22:42

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til ordføreren. Fru Anne Baastrup som ordfører.

Kl. 22:42

(Ordfører)

Anne Baastrup (SF):

SF er jo medforslagsstillere på dette beslutningsforslag. I lyset af, hvad ministeren sagde, altså at det hele var gennemført, så der ikke var noget at komme efter, vil jeg godt lige komme med en konkret historie, som jeg selv blev udsat for her i sommeren 2008.

Det drejer sig om en familie, hvor moren gentagne gange var landet på et krisecenter sammen med sine fem børn. Hun kom tilbage igen til faren, der slog og meget andet. Det endte med, at de to store piger på 15 og 16 år stak af hjemmefra. Kommunen reagerede med at få fat i politiet, som så fandt pigerne, og pigerne blev afleveret igen hos familien. Det skete adskillige gange. På et tidspunkt landede pigerne så heldigvis for dem på en trappesten hos en kvinde, som var tidligere plejemor. Hun tog sig af pigerne.

Så skete der det helt utrolige, at hun ikke kunne få plejetilladelse til disse piger. Kommunen nægtede at anerkende, at der var nogen som helst problemer med de her piger. De kunne bare opføre sig ordentligt og gøre, hvad far sagde. Det endte så med, at de med tvang kom tilbage igen til hjemmet, og de stak af midt om natten. Faren havde truet med at slå dem ihjel adskillige gange, og de var virkelig rigtig, rigtig bange for denne far.

Jeg blev så involveret i sagen, fordi den behjertede kvinde kendte en, der kendte en, der engang havde set et folketingsmedlem. Det endte så med, at vi fik kontakt med Ankestyrelsen, og Ankestyrelsen fortalte kommunen, at der rent faktisk var en sag omkring de her piger, og at kommunen måske skulle overveje, om det var den rigtige måde at behandle piger på, der stak af hjemmefra, fordi de var bange for at blive slået ihjel, fordi de var blevet for danske, og om det var den rigtige måde bare at aflevere dem tilbage igen til faren. Det endte så godt. Den ene pige er nu på en døgninstitution, og den anden er hos plejemoren. Dette endte godt, men det var helt tilfældigt, at de kendte en, som engang havde set et folketingsmedlem. Det er jo det, der er så rædselsfuldt, nemlig at regeringen går og tror, at alt er i orden, og det er det ikke, når vi er ude i virkeligheden.

Da jeg så den sag fra socialforvaltningen, havde den ikke engang et journalnummer. Det var bare et stykke papir, de havde liggende i kommunen. De nægtede at anerkende, at dette var en social sag. Det var sommeren 2008. Så jeg synes virkelig, at regeringen skulle genoverveje, hvor godt alting nu er.

Hvor det var sådan, at vi havde haft et nationalt videncenter, som rent faktisk kunne gå ind og give en konkret rådgivning, når man kunne se, at moren hele tiden kom, når skolen kunne se, at børnene stak af, at de var forslåede, at de ikke levede et lykkeligt liv, så kunne man fra kri-